

ваха бѣсния си бѣгъ срѣщу него, готови да го прѣтжпчатъ. Високиятъ селянинъ не отстѣпи отъ пѣтя и махаше съ абата си вече въ самитѣ очи на конетѣ. Изведнажъ тѣ се поколебаха и безъ да се спиратъ, опитаха се да възвиятъ настрана. Съ една удивителна смѣлостъ и бързина селянинътъ хвана юздитѣ и тѣй силно ги раздруса, че конетѣ спрѣха като заковани. Слѣдъ нѣкои напразни и отчаяни усилия още, тѣ разбраха, че не ще избѣгнатъ отъ тия силни рѣцѣ и спрѣха. Въ това врѣме човѣкътъ, който седѣше въ колата, невѣрващъ може би, че конетѣ ще бждатъ обуздани, хвърли се и скочи отъ колата, и скочи злѣ, защото падна и остана неподвиженъ, съ захлупено къмъ земята лице. Никой не можеше да му помогне, защото единствениятъ човѣкъ тамъ, високиятъ селянинъ, все още се занимаваше около конетѣ. Послѣдванъ отъ дѣцата, Радуловъ вече тичаше нататѣкъ.

Но прѣди той да стигне, друга една кола се зададе насрѣща изъ пѣтя. Нѣколко души имаше въ нея, единиятъ остана при конетѣ, а другитѣ слѣзоха и като пристѣгаха пояситѣ си, тичешката се спуснаха къмъ мѣстото на нещастieto. Тѣ поеа конетѣ и почнаха да ги разпрягатъ. Тогава високиятъ селянинъ отиде при падналия, изнесе го настрана и му помогна да седне. Тѣкмо въ тая минута стигна и Радуловъ. Той не вѣрваше на очитѣ си. Човѣкътъ, който бѣше скочилъ отъ каруцата не бѣше никой другъ, а Вълчанъ, тоя пѣкъ, който му помагаше — Грозданъ. Не бѣше врѣме за смѣхъ, но Радуловъ не можа да удържи усмивката си. Стариятъ чорбаджия бѣше доста пострадалъ. Той бѣше уплашенъ и разтреперанъ, лицето му бѣше бѣло като платно, по челото му течеше тънка струйка отъ кръвъ. Той не можеше още да продума, само охкаше и пѣшкаше. Грозданъ взе едно стѣкло съ вода отъ дѣцата, порѣси го по лицето и му даде да пие. Всичко това той вършеше